

СТОРИНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ.

БОБЕРСЬКИЙ БРЕШЕ, А ПЕС ГЛТАЄ.

Дани, Саск.

Повно, скажете, читачу, висла що таке: "Боберський бреше, а Пес глтає". Се, що Боберський бреше, а Пес глтає, а вміло кожному світовому робітничому і фармеру: не треба й ні сесті, а долати не него — не гавкає, то шось вже не до ладу. Прощу, читачу, будьте терпеливі. Це не фантазія, але шутлива дійсність.

Бачите, в п'ятницю, 23. лютого скликав в Дана віче "розумні на національну оборону", що по хлопцях значить Петрушевичев на штани, а його рідні і відданим на черевки. Але про це будемо говорити далі. А тепер хаймо на віче. Приходимо. Читальня м. Івана Франка переповнена фармерами, бо по вічу позички на штани — а на "бис" тій некультурності — на "національну оборону", має відбутись фармерське віче в справі "loga-fortium", отже зібрався багато фармерів. Отворив віче один, ну один фармер. Отже каже той, що отворив віче, що його називають комітетом представелів на обидва міста, але доносить, що публіка незадоволені, і заявляє, щоби вибрати представелів. Вносьте мене і його. Хто за мене? Підняло поважне число присутніх руки. Рахують другий раз — зійшлися. Хто за мною? Підняло руки ще більше число присутніх. От, думаю, се буду мати честь бути представелем на вічу позички на штани. Комулюю оком до мітлоців і вже зрадували без найменшої трудності. Думаю, скоро рахують. Пошлется з тим, що отворив віче і оказалося: 43 гласи за мене, а 39 за мною. Бачите скоро зорієнтувалися, не так як Петрушевич, або Петларо. 43 і 39, най буде! Треба се одного секретаря. Один є вже з комітету, а ще одного треба. Ну, як треба, то треба. Вибирати одностово менше. Сердечно дякую і йду до стола. Ажкє! Дипломат!

Представелю пошукую Боберського. Вийшов. Кинув оком на публіку і чекав поки його особа зробить певний вплив на публіку. А тим часом підібр пєс до сцени, сі проти Боберського і так само відібрав очима по людях. (І принеся його дика година. Наче на сміх.)

"Ситла Громадо", зглагом почав відпоручик. "Гав", повторив пєс і дивиться на людий, чи ті зрозуміли, що то все одно, що каже Боберський, а що він Боберський слово, пєс "гав". Боберський друге, пєс "гав". І хитра звірючка та і дивиться, чи розуміють люди. Люди зрозуміли і почали сміятись.

"Добре, добре!" закричали люди. "Ми розуміємо, але не переніма Боберському брешати". Задволеній не рідко замхав хвостиком і поби на дівр.

"Гордіть Боберський даліше. Не шквало. Майже нем аксно, що він може гордіти. Договорилося до земельного закону уряду Петрушевича. Гарний закон, нічого казати. Сто моргів для пєд, а рєшту має дідчє сподати сезавим. Ну як же це? Галичню відобрати від Поляків, бо Поляки підбили Галичню, прислали собі насильно, вигнали Поляків. А як дїсталося зєма дїдчачем? Хїбаж не так само як Галичню? То чомуж польська влада вигнати з Галичню, а владу на землю поставити польським дїдчачам, а ти небораче купуй, коли маеш за що? От лєгко!

Даліше, признаєся бідачко, що вони понити не мали, якь богатства в Східній Галичню, яку вартість має нафта, аж їм Німці сказали. "От і давай в такий лєдям державу в руки", слухано змїтив хтось із присутніх. Слухавмо даліше.

"Привітало до того, що мусил мусилуватися за Збручу" — каже Боберський. "Бо Панейко продал в Парюк, польський шхатл Галичню на двадцять п'ять років", додав один із присутніх.

Даліше. "На Україні Галицька Армія почала бити Москалів, відобрала від них Київ, віддала чорносотеному генералу Денікуну і закорувала на тиф. Що робити?", жарливо запитав відпоручик.

"Відати армію Денікуну", порадили з публіки.

"Не горячіться. Ми дїлаємо до цього. Я це поясню". Загнуровано залюбовав публіку Боберський. Пояснює.

"Скажіть як ви втікали", несеться з публіки.

"Так не можна було інакше. Це булаби ганьба, стид, який воля був воля в руки ворогів", вклучується Боберський.

"То кляка волюти більше значить, як ціла армія? Армію можна віддати, бо не нічого, а волюти — це шось", кричить хтось з публіки.

Приходить до позички. "Ми не просимо, ми не жєбраємо, не наставаємо року і не кажемо дайте нам, бо ми голодні. Ми позичаємо. Позичка є загарантована цілим майном держави".

"Покасаєх", переніває хтось. "Позичається на шестий процент і позичку віддає держава".

"Як Росія Франції", зауважив один з присутніх.

Закичує Боберський своє кручення

Закичує Боберський своє кручення законним склядату позичку на штани, чи то пєс, де національну оборону. Кажє що волю ліше буди би скляти коло пєчі, але на розказ війська мусить їздити, мусить, обіратити і показує свої черевки. Ще не скінчив як одна "паня" встєє і тїш двє дозвир.

Але встєє товариш Гнатюк і просить, щоби представелі дозволили йому поставити кілька питань Боберському.

Тов. Гнатюкові представелі не дозволяє ставити питання, мотивуючи тим, що програма така, що перед публікою і дискусією має відбутись збірка позички.

Присутні домагаються, щоби питання і дискусія була перед збіркою. Представелі відмовляються. Робить ся внесок вибрати нового представелю. Представелі ігнорую висок, але дозволяє тов. Гнатюкові поставити питання і зайняти платформу на десять мїнут.

Тов. Гнатюк ставить підрад дев'ять питань. Боберський не відповідає на питання, а старється оминути їх різними поясненнями. Боберський мється... "Московська Держава... Московська Україна..."

Тов. Гнатюк: "Не бїється, профєсор, не вдається, як скажете Соціалістична Росія і Радянська Україна. Скажіть, це вам через горло пролізе". Між публікою смїх і оплески.

Тов. Гнатюк займає платформу і в своїй короткій, десят-мінутній промові висноє як господарювало правительство Петрушевича в Східній Галичню, як воно своєю ганебною політикою знищило ціл галицького сєліства — галицьку армію. Він каже, що боротьба за визволення Східної Галичнини провадиться таємним сєліством, робітничим і трудовою інтелігенцією, що Петрушевич і палієм в черевки на ромі визвольної боротьби в Галичню, і коли склядати жєртва на боротьбу за визволення Сх. Галичнини, то склядати тим борцям, яких польська шхатка кинув тїснями у-тюри.

На цей звикт тов. Гнатюка, товариш встєють і починають збірку для політичних звизів в Сх. Галичню. Збірають \$8.05.

На цїм кінчається мїтїнг "позички". На закїк представелє склядату позичку нема нікого.

Колї видержит терпелївнєсть редактора і читачів, я ще позволю собі подати дещо про віче Боберського в неділю 25. лютого в містечку Катворт.

На цїм вічу Боберський говорив більше обережно, більше до рїчи. Не згадував жє про 100 моргів для пєд, а рєшту винкувати від "панів", а скляди по сезавим самї рїшїли (?). Викинути землю у панів. Соціалістична Росія і Радянська Україна вє перєзлади через горло. А коли зглад, що Соціалістична Росія і Радянська Україна зрїклися (?). Галичнини на мирових переговорах в Рїдзі, то заявив, що вони не зрїдили це з доброго волї, але були змусені критичним положенням, в якому вони тоді знаходилися.

Про питання і дискусію перед позичкою не було і мови, бо опозиція була слаба. Я був примушений заявлятися тим, що менї дадуть слово на п'ять мїнут по збірї.

В своїй короткій промові я заявив, що будучність ствердити це, що гроші зібранї для Петрушевича будуть розтїрнівані без жадної користі (я з цїм не годжуся). З тих грошей скористають петрушевичівські братї і віденські протїстутки.—Зам. скл. по каварнях європейських столиць, що ні гроші не пїдуть на боротьбу в Сх. Галичню, бо коли зі Злучених Держав вони отримали \$63,500. Панам розходиться о це, щоби в Галичню пшавали і вони а не тільки польські, що вони будуть боронити інтерес польської пшавти і їх земельної власности, як вони робили підчас свого панювання у Сх. Галичню — били по спїні українського сєліства, коли він посєв рубати дрєва у панський лїс.

Боберський відповідав на мою промову. Згодився з тим, що Петрушевичови треба на штани, бо Ленін і Троцький несуть штани, а рєшту збув мовчачкою. На правду нема відповіди.

А. Приступя.

МІЖ ФАРМЕРАМИ.

Сонїв, Ман.

Доробок за 15 літ тяжкої праці на

фєрмі. Тому два — три роки назад кожний наш богач-фармер носив голову високо, як кїзєр, бо мовляв: "Що-о! В мене ще, подєрта десїтка колї не будє знаїдєтєся". А за большєвнїк не можна було нікому і згладити, бо кожний фармер, котрий єше має яку "подєрту" пїтку, казав, що большєвнїки, то лише самї дїрмоїди, неробї, робїшчакї, робїничї і т. п. Кожний почував себе паном на всю губу, і вадїстєлем двох фєрмї і всїякого майна. Було і кілька таких, що вже від довшого часу прозїраї, зачєли шукати де той корїнь зла, що не дає їм зрукаїтєся, казали ужєвнїкї розуму і дївнїтєся на світ нїмнїмї очима і зрозумїли, що все лїко є вїд тих паразитїв, котрі суть вроджені паразитї. Але се були майже самї "мозолїни" і мєлоскутї. Нїгдо не хотїв чуїтєся з їх паразитїми. Хотїли вони і почали посєлювати фармерам, що вони (фармери) є також робїтнїкї і що буржуазїя також сєє з них кров і т. п., то фармери — особливо богатї, навїть і слухати не хотїли. Вони казали: "Хто таке вїдїв? Як то може бути? Або мїнї бїда? У що маю, то має. Я господар до всього і пан в своїй хатї".

Так говорив наш фармер 2 — 3 роки тому назад. Минуло не довго часу як тїснїтї фармери зачєли "большєвнїкї", ажкє! Як це сталося? А так сталося: кожний фармер за добрих часів зобав мєстку бодїй для своїх дїтїв, інкувати землю, тай зобав корчовати і орати землю, бо думав: "Я її засїю, на другий рік вродиться пшєнїца, — бо то в "мозолїни", я зберу, продам, возмужу багато грошей, тай буде мїм поплатїти догвї".

Накупив без шїрої землї, треба більше машїнерї. Пїшов до агєнта і набрав машїнерї на "нот" (не було дуже легко, агєнт навїть не пїдуть ні як мє гроші), зрєвив на нотї хрєстїв тїм мє машїнерїю. Так само і з корчованням і оранїям. Накопї бранкуво зложених десїток, щоб заплатити за роботу, то фармер зновї вїшов до банку і живїв. А як вже в банку наживив десїт, то він знав де є моргєвоїчї догвї. Пїшов і заморгєвовав фарму. Нажив в банку, набрав моргєву, накупив машїнерїю, а до всьо на тї "хрєстївнї". Але прїйшов час, що треба віддати, а тут як на лихо вродило, рїж, посуха і другї нещастї перешкодили, а ще й до того "панї" не хотїв платити за збїжкє. Шєна на збїжкє падала і не було чїм догвї віддати. А "панї" то не розумїють, а кажуєтє догвї, давай, бо тоби се більше когїтї неробї! Мїнує єше один рік. Ну, "сєлаво богу", вродився хлєбєц гарний, нема що казати, але панї зновї змїнили цїну і все одно нема чїм виплатити догвї. Мєсєй-Гарїк, Кошут, Дїрїнг, Сєрїлїнг Бенк, Сїгєд, моргєвова і асєкुरатївна компанї, такі кажуєтє: давай!

Що тої наш фармер робляє? Робляється навїд-большєвнїкам, кажуєтє: "Єх, кожний вєє раз ті большєвнїкї прїйшли та скїнуїли тї панїв, може тої лекше нам було!" Що недїлі сходяється фармери до гаї і кожний говорить про бїду і кожний скарїжїтєся на бїду, на догвї, на панї і т. п. Але аж один не скаже, як би то, боротєся з бїдою, як зобавити тих панїв-короїлів, що не дадуть дїхати фармерам і тїснїть догвї зї всїх боків. Послєднїя каже: "Я бїда, то до бога". Таке саме і з тїснїтїми фармерами. Як бїда, то нехай вже і большєвнїкї будуть. Але до сєсь, якїсь збїдїєся, а самий фармер анї рушї до борїтєся.

Найбїльшим залокотом в нашїй колїї є рєлігїя. Кїлька років тому назад наш фармерї провадили боротьбу за віру. Котвали казали, що їх хїлїца, а православані що їх. Є туд також учїтель, "особа" нежабува. Він має велику дружбу з тємїяками. Коли прїйшов своїтї Гуцєлок і мав мїтїнг, прїйшов на мїтїнг і "пан" учїтель.

Щоби показати, що він також "мудрий", наїнуєся на т. Гуцєлока і поставїє якєсь тає дурнє питання, котє було зовїсїм не на мїсцї. Але що в голівї "панї" вїють вітри, вїють бїду, то нїхтї з свїдомїх фармерїв навїть не дївуєся, що "вєдєний пан" так нїнуєся св. Тов. Гуцєлок відповїдї йому на питання як пїдєлєжїтєся, тай "пановє" лише акрїклося румїнєм встїпї і він замовк, немов, воли в рот набрав.

Один з побочаних тємїякї, що був на мїтїнгї т. Гуцєлока і шось тає було йому не до смєку, покївав на другий дєнь до мїстечка Гєнєїєвїчї і затєлєфонувєв до магїстрату, щоби вислєлї пошїдою до "галицького га", бо там якїсь "большєвнїк" бунтує людї" і т. п. А тут на жаль в Гєнєїєвїчї нема пошїтї, треба спровєдувати ватї за Портєжд за Прєрї. Так і сталося, прїїхзєла пошїтї за Портєжд, але зпанїво, бо т. Гуцєлок вже вїдїтєся.

Радуйте тємнїтї! Прїїдєє час, що тї збїрєдженїям будєм згадувати свою огїдну, брудну роботу. Прїїдєє час, що тї будєш єрєвнїтї зї встїду за свїм нерозумнїям пїдступї.

По вїдїдї т. Гуцєлока наш фармерї подїлилися на двї парїї. Почєлаєся боротьба, а те єше єрєвнїтї. Однї єше енергїївнїє берутьє до дїла і далїше провадїєтє свою роботу і всїма силами стараютьє зєлітїти загєд. Другї, перєжакуєтєся, пєжакоє колїтї під ноги тїм, котї ступають шєдє до правдї. Кричєтє на свїдомїх мєлїдїх фармерїв і робїтнїкї чїєї околїї, визнають їх безбюжнїкам, не доїрєкємї і т. п. Однї тємнїякї кричєтє: "Задїк набрєлозє тїх "нє-вїрнїкїч"!" Другїї оргєнїзує чорну сотнїю і хочє взїтї гаїю в свої руки.

Фармер з Сонїв.

ФАРМЕРСЬКІ ДОГВИ А ХРИСТОС.

Вакав, Саск.

"Нашї шїрє-націоналїї патріотї", розсєлєтєся по фєрмах кїнжотїкї "Хрїстос є Канадї" і стружєтє фармерам ось яку байочку. Питає Хрїстос свєтєго Пєтра, чи вєже мєжє залїзти з нєба на землю. Порадїлиє і рїшїли залїзти на Амєрїку, але перше треба спуснїтєся на Канаду. І ходїєтє Хрїстос у вїдї Назєрука, людї даютьє переконанїє та всунуть прїбрїмову Хрїстовї пїточку або десєтєтєчку в його бїлєнїї рєчкї. І умїє той прїбрїваний на Хрїста "чєловїк в шхатї" вїднїтї небєснї лїкї зі свєтєго вїснїтїа.

Що-ж пановї є ми фармерї безумїє великого стада чорнорїзнїкїв умїємо вїтєловуватї зі свєтєго пїсьма, але-ж єсли пєва прїбрїмову Хрїста така слава і мочува, то зєрєдно ми, фармерї, мєжємо нас зрїбїтї якєсь чуд, щоби нам догвї позєлазїли з каркї. Хрїсто сказєв нє берїтї в дорєгу нїчєго нї торбї, нї хлїба. Але в патріотїє єше навїрнїєтєся гарнє убраннї, бїлї рєчкї, сьчєчєна Гаа та вїднїї мїх на докї. І кудї-ж вам пїдїнїватїєся під свєтє пїсьмо?

Ми фармерї токуєм зї свєтєго пїсьма, що вєже скоро прїїдєтє час, що ми, долєрїї патріотї, порозгєтєєтєся так, як вїтєр розносїтє позову.

К-ь.

Вїдобрїтї від зарєду кїлєвї і змєнїтїти

галко, щоби в неділю була всі віршучі і "нєвїршучї" в єрєвкї. Навїть лєкї жївнї кричєтє, щоби спалїтї гєлє, бо там сходяється самї "безбюжнїкї".

Згладїє єше про нашого учїтельє. Від часу, коли т. Гуцєлок вїдїхєв, вїдїтє "пан" учїтель почєв учїтї дїтїв бїблїї, але так берє Руднїського гуморїстичнїї творї і чїтєє всєсєдї байкї про сотворєннє свїта та в той спосїб посєноє дїтїам як повстєв свїт. На кожнїм кроцї стараєся пошкодїтї фармерськє-робїтнїчїє справї, але дарма. Се нїчєго не помєжє. Занїмєє змєнїє "пан" до дїла. Він навїть збєлє дєлєгєтє на "нєнароднї" зїзд до Вїннїтєгу, але чєгоєсє свїї пєнїє сєксуєвал, бо навїть нє показєвєся на мїтїнг, котрий самїї скїликав.

Тєпер скажу від сєбє. Фармер! Прокїньє! Пєганїє, яєкє нєправдє планує, навїтько тєбє! Фармер! Нє давай паразитам вїснїтї послїднїю каплю кровї з сєбє. Докї тї, фармерє, будєє, свєрїтєся за віру, за рєлігїю? Яєкє користї маєш, що вїчнє перєчїнєє, свєрїтєся зї своїм сусїдом за рєлігїю, котрї сам нє розумїєш? Тї, бїднї фармерє, подумай, що тобї з того прїїшєво, що тї кілька лїт свєрїтєся за католицькї віру з православанїям? Чї з того стєв тї богатєч, як полїзїтїя тїм сєбє догвї? Нє сунїє своїє голївоє, де тї маєш взїтї \$15.00 для попа, але сунїє своєю голївою, як спєкєтєєся раз навєзїсїтї догвї паразитам. Памїтєтєся сєбє, клопотнїє тїм, чи маєш за що купїтї мєхї на хлїб. Пїп собїє лїше даєтє рєчкї як тї. Нє свєрїтєся з "безбюжнїкї" нє накїдєся на другогє, чєму нїє вїрїтї в попа. Перше перєконаєтї з рєлігїєм, чїм нїє вїрїтї, мєжє тї самїї прїїзнєєтї єому рєшкї. Тї, фармерє, нє вїрїє поповї як вїє брєше на єсєнє робїтнїчєво. Переконєєся, думєє чєє рєчкє когє тї нїнї носїєє армо, з котрї муснїє конєчно особєдїтїтї! Зрєзумїєтї, щє анї великї, анї малїї панї, анї пїє нежакуєтє тобї добра. Прїїдївнїє, як хїтрє вони тєбє обмєжєтє і сєуть своєю кєрєвнїцєю. Нє думєє, що пїп свєтїї і лїше про тєбє абєє: Внї тодї за тєбє дєє, як тї показєвє єому 15—20 долєрїв. Прїїдївнїє добрє, то тодї побачїтї! Внї сєє вїд тєбє вїзьмєє і все навїть тєбє бїжємо, ослєм і тємїяком. Знаєє, фармерє, що той чорнїй крук, котрїє сїє зєрнє нєгодїє помїж фармером а робїтнїком, поповї твоєму думєє, спєсєє своє тїло і кїшєно, а з тєбє, фармерє, сємїєтєся в кулак, тодї спєсєє твоєму думєє, як бачнїє догвї колї тєбє. А коли нема долєрїв, то тї фармерє муснїє бутї в пєкї. Прїїдївнїє добрє, як тї поїнїєєка "справєдлївнїє", а тї поїнїєєка "справєдлївнїє".

Також нє даєє ся фармерє натєжєтї всїмїма панїкам на рїжї "Фондї-бондї". Вони гєтє вїд сєбє на сто вїтїрє всїх "Бобєрськїх, Назєрукїх і Дїрїнг, Сєрїлїнг Бенк, Сїгєд, моргєвова і асєкुरатївна компанї, такі кажуєтє: давай!

Що тої наш фармерї робляє? Робляється навїд-большєвнїкам, кажуєтє: "Єх, кожний вєє раз ті большєвнїкї прїйшли та скїнуїли тї панїв, може тої лекше нам було!" Що недїлі сходяється фармери до гаї і кожний говорить про бїду і кожний скарїжїтєся на бїду, на догвї, на панї і т. п. Але аж один не скаже, як би то, боротєся з бїдою, як зобавити тих панїв-короїлів, що не дадуть дїхати фармерам і тїснїть догвї зї всїх боків. Послєднїя каже: "Я бїда, то до бога". Таке саме і з тїснїтїми фармерами. Як бїда, то нехай вже і большєвнїкї будуть. Але до сєсь, якїсь збїдїєся, а самий фармер анї рушї до борїтєся.

Найбїльшим залокотом в нашїй колїї є рєлігїя. Кїлька років тому назад наш фармерї провадили боротьбу за віру. Котвали казали, що їх хїлїца, а православанїє що їх. Є туд також учїтель, "особа" нежабува. Він має велику дружбу з тємїяками. Коли прїйшов своїтї Гуцєлок і мав мїтїнг, прїйшов на мїтїнг і "пан" учїтель.

Щоби показати, що він також "мудрий", наїнуєся на т. Гуцєлока і поставїє якєсь тає дурнє питання, котє було зовїсїм не на мїсцї. Але що в голівї "панї" вїють вітри, вїють бїду, то нїхтї з свїдомїх фармерїв навїть не дївуєся, що "вєдєний пан" так нїнуєся св. Тов. Гуцєлок відповїдї йому на питання як пїдєлєжїтєся, тай "пановє" лише акрїклося румїнєм встїпї і він замовк, немов, воли в рот набрав.

Один з побочаних тємїякї, що був на мїтїнгї т. Гуцєлока і шось тає було йому не до смєку, покївав на другий дєнь до мїстечка Гєнєїєвїчї і затєлєфонувєв до магїстрату, щоби вислєлї пошїдою до "галицького га", бо там якїсь "большєвнїк" бунтує людї" і т. п. А тут на жаль в Гєнєїєвїчї нема пошїтї, треба спровєдувати ватї за Портєжд за Прєрї. Так і сталося, прїїхзєла пошїтї за Портєжд, але зпанїво, бо т. Гуцєлок вже вїдїтєся.

Радуйте тємнїтї! Прїїдєє час, що тї збїрєдженїям будєм згадувати свою огїдну, брудну роботу. Прїїдєє час, що тї будєш єрєвнїтї зї встїду за свїм нерозумнїям пїдступї.

По вїдїдї т. Гуцєлока наш фармерї подїлилися на двї парїї. Почєлаєся боротьба, а те єше єрєвнїтї. Однї єше енергїївнїє берутьє до дїла і далїше провадїєтє свою роботу і всїма силами стараютьє зєлітїти загєд. Другї, перєжакуєтєся, пєжакоє колїтї під ноги тїм, котї ступають шєдє до правдї. Кричєтє на свїдомїх мєлїдїх фармерїв і робїтнїкї чїєї околїї, визнають їх безбюжнїкам, не доїрєкємї і т. п. Однї тємнїякї кричєтє: "Задїк набрєлозє тїх "нє-вїрнїкїч"!" Другїї оргєнїзує чорну сотнїю і хочє взїтї гаїю в свої руки.

Фармер з Сонїв.

ФАРМЕРСЬКІ ДОГВИ А ХРИСТОС.

Вакав, Саск.

"Нашї шїрє-націоналїї патріотї", розсєлєтєся по фєрмах кїнжотїкї "Хрїстос є Канадї" і стружєтє фармерам ось яку байочку. Питає Хрїстос свєтєго Пєтра, чи вєже мєжє залїзти з нєба на землю. Порадїлиє і рїшїли залїзти на Амєрїку, але перше треба спуснїтєся на Канаду. І ходїєтє Хрїстос у вїдї Назєрука, людї даютьє переконанїє та всунуть прїбрїмову Хрїстовї пїточку або десєтєтєчку в його бїлєнїї рєчкї. І умїє той прїбрїваний на Хрїста "чєловїк в шхатї" вїднїтї небєснї лїкї зі свєтєго вїснїтїа.

Що-ж пановї є ми фармерї безумїє великого стада чорнорїзнїкїв умїємо вїтєловуватї зі свєтєго пїсьма, але-ж єсли пєва прїбрїмову Хрїста така слава і мочува, то зєрєдно ми, фармерї, мєжємо нас зрїбїтї якєсь чуд, щоби нам догвї позєлазїли з каркї. Хрїсто сказєв нє берїтї в дорєгу нїчєго нї торбї, нї хлїба. Але в патріотїє єше навїрнїєтєся гарнє убраннї, бїлї рєчкї, сьчєчєчєна Гаа та вїднїї мїх на докї. І кудї-ж вам пїдїнїватїєся під свєтє пїсьмо?

Ми фармерї токуєм зї свєтєго пїсьма, що вєже скоро прїїдєтє час, що ми, долєрїї патріотї, порозгєтєєтєся так, як вїтєр розносїтє позову.

К-ь.

ДИ ПЕС І ОКОЛИЦЯ.

Дорогі Товариші! Коли в неділю прочитав маленьку допис з Ді Пєс в "Укр. Роб. Вістях" з дня 3. лютого, то я зі слости на тов. Бєду мусу тут лєшо від сєбє сказати. А вєлєстїю за те, що тов. Бєда так вїхлєстїє со околїню, на що вона нє заслугує. Тов Бєда лїше, що робїтнїкї тут вїдчєлї бїлї наших гєрїєв мучєнїкїв. Се вїхлєстїє-б шось єє одєн вїдчєлїтї. А в вїд сєбє скажєтє, що бїльшїє наших робїтнїкїв жує, що бїльшїє наших робїтнїкїв треба єше добрє доїнєє бїтї, щоби вони вїдчєлї всї власнїє бїлї, як тодї мєжє вони вїдчєлїтї стогнї сво